

223.

J. N. S. S. T.

DISSERTATIO ACADEMICA,
DE
N E S T O R E A
E L O Q U E N T I A ,

QUAM,

SUFFRAGIO AMPLISS. SENAT. PHILOSOPH.
IN REGIA ACADEMIA UPSALIENSI,

PRÆSIDE

VIRO CELEBERRIMO,

M A G . P E T R O
E K E R M A N ,

ELOQUENT. PROFESS. REG. ET ORDIN.

PUBLICO EXAMI NI MÖDEST E SUBMITTIT

S A L O M O N L I N D G R È N ,

OSTRO-GOTHUS.

IN AUD. CAROL. MAJ. D. V. DECEMB.
ANN. MDCC LIII.

H. A. M. S.

U P S A L I Ä E ,

Exc. LAUR. MAGNUS HÖJER, Reg. Acad. Typogr.

SÆ RÆ MAJ: TIS
MAXIMÆ FIDEI VIRO,
Collegii, quod a Camera nomen habet,
PRÆSIDI
Excellentissimo,
Ordin. Regiorum Equiti & Commendatori
Splendidissimo,
Illustrissimo ac Generosissimo
COMITI ac DOMINO,
**DN. CAROLO
FRIEDERICO
PIPER,**
MÆCENATI MAXIMO

A!. Illustria. Tua. Limina
COMES. Illustrissime.
Accedere. Trepidus. Non. Sustinerem.
Nisi.

Nisi. Spem. Adderet. Perjucundam.
Munificentia. Ac. Favoris.
Antea. In. Me. Collati.
Pia. Ac. Venerabunda. Recordatio.
Quo. Subnixus. Venio.
Animum. Offerens. Gratissimum.
Et. Vota. Pro. Flore. Tuo.
Familiaeque. Generosissimae. Perpetuo.
Nuncupaturum. Calidissima.
EXCELLENTISSIMO. NOMINI. TUO.

vultor devotissimus,
SALOMON LINDGRÉN

à
Monsieur

Le BARON

CLAES ERIQUES SILFVERHIELM,

LIEUTENANT Colonel du Regimens de Smolandie de
Cavallerie, & CHEVALIER de l'ordre de l'Epée.

MONSIEUR,

J'espere, que Vous ne trouverés pas mauvais, que j'ose prendre la liberté d'emprunter l'éclat de Votre Nom pour donner un lustre à ce petit ouvrage, que je vais donner au public, comme les premiers fruits de mes études. Je ne chercherai point quelque autre azile de cette temerité, que le bon accueil, que Vous faites à tous ceux, qui recherchent avec empressement Vos bonnes grâces. Mon devoir d'ailleur m'obligeroit à Vous témoigner ma respectueuse reconnaissance, des bienfaits dont Vous avez comblé mon Pere. Daignez, je Vous suplie Monsieur, recevoir ces feuilles, comme une petite marque du profond respect, que j'ai pour Vous. Je sais bien, quelles ne sont pas dignes de Vous être présentées, j'espere pourtant, Monsieur, que Vous aurez plus d'égard à ma bonne volonté, qu'à la petitesse de mon offrande. Au reste, je ne cesserai jamais d'adresser au Ciel des prières ardentees pour Votre conservation & celle de Votre noble Famille. Je suis avec un tres profond respect

MONSIEUR

*Votre tres-humble & tres-
obeissant serviteur,
SALOMON LINDGRÉN.*

I. N. f.

S. I.

Acultatem, ornate & prudenter,
loquendi ab Oratorum optimorum
gnava, & industria, imitatione plu-
rimum splendoris mutuari novi-
mus. Longum enim non minus
ad Eloquentiam, quam ad ceteras
res praeclaras, per præcepta, iter
est, per exempla vero, brevius,
immo expeditissimum. Nempe di-
vinæ istius scientiæ indoles heic tota,
quanta, conspicien-
da quasi & contemplanda animo oculisque proponitur.
At juxta multum interest, quis, a nobis, veiut exemplar
ad imitandum deligatur. Habeimus sane ingentem Orato-
rum numerum, quibus mirificam in dicendo vim ac ro-
bur vel propria eorum scripta, vel aliorum fide digna,
tribuunt adjudicantque ; sed tamen, singulos esse & fore
& que idoneos sibi, in cursu Eloquentiæ, dices, suspicetur
omnino nemo. Etenim haud pauci sunt, quorū dicendi
rationem, variis utpote scatentem vitis atque macu-
lis, observare quidem liceat, imitari non item. Quid,
A quod

quod inter eos , qui sat laudabiliter in Eloquentia elab-
rarent atque desudavere , tanta existit diversitas , ut non
eiusvis ingenio quilibet eorum aptus sit & adcommo-
datus. Igitur , si premium antiquis Oratoribus justum erit
statuendum , eorum in primis , quibus solida est gloriæ fa-
ma , atque contestata virtus & auctoritas , vestigia lega-
mus , ut certo possit constare , quid imitatione sit di-
gnum , quid non. Sic iamdiu percelebratur Nestoræ
Eloquentia , quare ejus imaginem , breviori licet Speci-
mine Academicæ , heic sumus expressuri. At vero id
agas , rogamus , Candide Lector , ut innoxios conatus , que
Tua est humanitas , æqui bonique consulueris.

§. II.

Reges & heroas , e Græcia olim , ad bellum Troja-
num , ob Helenæ a Paride raptum , gerendum conficien-
dumque , qui proficiscebantur , dum annales ac monu-
menta veterum referunt , illos quidem generatim fortitudi-
nis laude cumulavere , at Ulyssem , Nestora &c. alia-
rum quoque magnarum virtutum prædicatione sigillatim de-
corandos voluerunt. Erat , inquam , NESTOR , Rex
ille Pyliorum , quem Tullius non modo sapientem vo-
cat (a) , in consiliisque capiendis peracutum (b) , sed
svavitate etiam in dicendo (c) admirabilem , & , sine ulla
controversia , præcellentissimum. Dignum propterea ju-
dicavi locum , ex limatulo illius scripto de Senectute ,
qui , omnium primo , heic adponatur : Videtis ne , ut
apud Homerum sæpiissime Nestor de virtutibus suis præ-
dicet ? jam enim tertiam ætatem hominum vivebat. Ex
ejus lingva melle dulcior fluebat oratio ; quam ad svavi-
tatem nullis egreditur corporis viribus , & tamen dux ille
Græcorum nusquam optat , ut A jaci similes habeat de-
cem , at ut Nestoris , quod si acciderit , non dubitat , quin
brevi Troja sit peritura (d). Mentionem , ut audivi-
mus ,

mus, injicit tertiae ætatis, quam Nestorem vixisse memoriae prodit, ergo submonere nobis liceat vocem γερεάς Homericam, cum latius, tum strictius, sumi. Latior illa si fuerit acceptio, complevisset Nestor ter centum annos, vel tria integra secula, unde adpellari cœpit triseclisenex (e), referente Aulo Gellio; unde in Horatio: ter ævo funetus (f); unde in Propertio:

Nestoris est visus post tria secula cinis (g);
unde in Tibullo:

Vixerit ille senex quamvis, dum terna per orbem
Secula fertilibus Titan decurrerit horis (h);

Unde in Ovidio de se ipse Nestor:

vixi

Annos bis centum: nam *tertia* vivitur ætas (i); quenadmodum notissima sunt Adagia: *Nestorea senecta*, *Nestorea ætas*, *Nestoris anni*, *Pylia dies*, *Pylia senecta*, *Pylia anni* (k). At non desunt tamen, qui strictiorem adament ac mordicus tueantur significationem, ita quidem, ut γερεάς usurpent nunc pro longiori, nunc pro contractiori temporis spatio, neque ultra XXX annos prorogatam velint. Præter Eustathium, Serviumque ad Virgilii Georgic. Lib. III., huic sententiæ patrocinatur Bœclerus: Nec Latini seculum & ætatem certo anno. "rum numero ἀποτόπως definire. Quin imo variare ē isthac pro captus & conditione temporum novimus (l)." Sed, ne instituti quasi immemores, justo liberius evagi- ri videamur, in viam erit redeundum.

(a) *Tuscul. Quest. V. c. 3.* (b) *Familiar. IX. epist. 14.* (c) *Clar. Orat. c. 10.* (d) *Cato Major c. 10.* (e) *Noct. Attic. XIX. c. 7.* (f) *II. Od. 9.* (g) *II. 10.* (h) *IV. 1.* (i) *Metamorph. XII. v. 187.* *Not. cfr. Cnippingii.* (k) *Erasm. Adag. (l) Ad Vellej. Paterc. II. cfr. Vossii Etymologic. L. L. sub voc. seculum. Sorani Lexic. sub Nestor. Bond. in locum Horatii citatum. Disput. Ol. Abr. Burmanni Upl. 1729 de 4 mundi ætatibus p. 8. 9. 10.*

§. III.

Nestoreæ Eloquentiæ , quæ itidem proverbii loco frequentari adsolet (a) , rite exponendæ , quia conducit ut cum maxime . ipsum fontem , unde hortulos suos irrigavit Cicero , Homerum nempe , omnis eruditionis principem , & quidem antiquissimum , fas est conlectemur . Ita vero canit ille :

Νέστωρ

'Ηδεπής ἀνόργοτε , λιγὺς Πυλίων ἀγορητής ,

Τε καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ἔειν ἀνδή i.e.

Nestor saviloquus surrexit , argutus Pyliorum orator ,

Cujus etiam a lingua melle dulcior fluebat sermo (b) ;

Sic alibi Agamemnona , Regem Regum , de Nestore loquentem facit , his quidem verbis :

'Η μάγη αὖτ' ἀγορῇ , νικᾶς , γέρον , δῖος Ἀχαιῶν .

'Αὶ γὰρ , Ζεῦ τε πάτερ , καὶ Ἄθηναίν , καὶ Ἀπόλλων ,

Τοιότοι δέκα μοι συμφρεσίδιμονες ἔινεν Ἀχαιῶν .

Τῷ κε τάχι ἡμίσει πόλις Πριάμοιο ἀνακτος ,

Χερσὸν ὑφ' ἡμετέρησαν αἰλούσα τε περδομένη τε . i.e.

Revera concione vincis , o senex , filios Achivorum ;

Utinam enim Jupiterque pater , & Pallas , & Apollo ,

Tales decem mihi consultores essent Achivorum !

Sic cito caderet urbs Priami Regis

Manibus nostris captaque excisaque (c) ;

Alibi de Nestore :

περίοδε δίκαιος ἡδε φρόνιν ἀλλων i.e.

novit jura & prudentiam præ aliis (d) ;

Alibi sibimet ipse has laudes vindicat Nestor : κελένυσθαι
βελῆ καὶ μύθους i.e. exhortabor consilio & verbis (e).
Succedant Homero alii , fide utpote dignissimi & paria ,
an prope eadem , inculcantés . Etenim de Nestore ita
scribit Lucianus : ἐπὶ ἀπὸ τῆς γλώσσης ὥσπερ μέλι ὁ λα-

γος ἀπέρρεσε . Εἴτε δέκας "Αιαντας ἐνχεται ὁ Ἀγαμέμυνων γε-

νέδαις αὐτῷ . Εἴτε δέκας Ἀχιλλέας πάλαι δὲ ἐαλωκένεις .

τὴν

τὴν Τροίαν, εἰ τοιέτες ὄποις ἦν ἔτος, καίπερ γέρων ὁν, σρα-
τιώτας ἔιχε δέκα i. e. a cuius lingua perinde ut mel flue-
bat oratio: neque decem Ajaces, neque decem Achilles sibi esse optat, quippe iam olim Trojam cepisset, si
tales, qualis erat hic, quamvis senex, decem milites
habuisset (f). Sic Nestorem facit Philostratus ἀνθρώ-
πων γρηγόρους· δημάγογοις τε ἐν μειρανίς ξυμβεβηκόται,
& τῇ πολακεύσον τὸς δῆμος, ἀλλὰ τῇ σωφρονισσῷ πράτ-
τεν δὲ αὐτῷ ξὺν ὥρᾳ τε καὶ ἡδονῇ τῶν λόγων i. e. morta-
lium peritisimum, ab adolescentia item populari Elo-
quentiae adsvetum, non illi, quae adularetur populo, sed
quae institueret eum atque emendaret, hocque ipsum
præstissem cum ornatu & svavitate verborum (g). Quid,
quod apud Nasonem ita Nestora adloquitur Achilles:

O! facunde senex, ævi prudentia nostri (h);
quemadmodum alibi de Eloquentia & consilio Nestoris
cecinit idem Poëta:

Quantus apud Danaos Podalirius arte medendi,
Æacides dextra, pectore Nestor erat (i).

Cui adjungimus Quintilianum: ex ore Nestoris ait dulcio-
rem melle profluere sermonem; qua certe delectatione ni-
bil fangi majus potest (k).

(a) Erasm. Adag. p. 231. (b) Iliad. α. v. 247 (c) Iliad.
β. v. 370. (d) Odyss. γ. v. 244. (e) Iliad. δ. v. 323. (f) Tom.
II. edit. Grævian. p. 266. it. p. 9. it. p. 367. (g) Heroic. c. 3.
§. 1 (h) Metamorph. XII. v. 177. (i) Ovid. Art. amandi H.
v. 375. (k) Institut. Orator. XII. c. 10.

§. IV.

Ad hyperbolicam locutionem: *melle dulcior*, seu μέλι-
τος γλυκιών, quod adtinet, frequentant illam tum Scripto-
res sacri (a), tum profani; præter adductum locum Cicero-
nis, Homeri & Quintiliani, occurrit apud eundem Tullium;
melle

melle dulcior Xenophontis sermo (b); ad Herennium: cuius c-
xerimo melle dulcior profluebat^(); & in Ovidio ad amicum:*
o! dulcior illo

Melle, quod in ceris Attica parit opis (c).
Nec dissimulandum est Hyperbolē ab Aristotele maxim-
opere commendari, vel eo nomine, quod magnitudi-
nem & admirationem non mediocrem ingerat rebus, id
quod pluribus exponit Morhofius (d). Etenim, licet
περὶ ὑπερβολῆς loquar, nihil tamen obstat, quo minus si-
mūl verissime dixero, atque adeo veritati per se com-
mendabili, plus luminis, quam tenebrarum & osse-
ciarum, conciliat Hyperbole, mendaciorum adver-
saria, non patrona. Neque hac in sententia careo,
ut alios silentio prætervehar, auctoritate Reveren-
disimi, Episcopi Rydelii, ita vero habet, & argute quidem:
Hyperbole är uti Rhetoriken eller Talekonsten et sär-
deles Ord-krus (figura orationis,) som består iher uti,
at man står något öfwer och gör en sak widare och bre-
dare, än hon är i sig sifft. Et sådant öfwerflag länder
budwudsanningen, på hvilken hvar och et Tal syftar,
til intet meen, när man brukar thet rått och i laga tid
och rum: nemligén när ingen klok iher af kan bedragas,
emedan lått är at se, at orden åro flörre, än saken,
dock är thes missbruk både skadeligt och gement (e).
Sic ab gusto ad auditum svavitatem mellis eleganter trans-
ferrī, neminem facile fugit, & inde est, quod Platonī,
in cunis parvulo dormienti, cum apes in labellis confe-
dissent, fuerit responsum, singulari illum svavitate ora-
tionis fore, ita ut futura Eloquentia provisa in infante
esset (f). Neque aliter erit explicandum Adagium: *mell-*
is medulla, Græce μέλιτος μυελός (g), quam de re, ma-
jorem in modum, svavi, quare, hoc etiam sensu, voca-
tur M. Corn. Cethegus ab Ennio, non modo Orator svā-
viloquen-

viloquenti ore, flos delibatus populi, sed etiam Svade me-
dulla (b). Quo spectant cum illud Horatii:

manare poëtica mella (i),
tum hæc Ausonii:

Sic tibi sint Musæ facilès, meditatio promta
Et memor: & liquidi mel fluat eloquii (k).

Item:

Qui felle carmen atque melle temperans
Torpere Musus non finis (l),

tum hæc Auctoris Panegyrici ad Pisonem:

Dulci seu mavis liquidoque fluentia cursu

Verba, nec inclusa, sed aperto pingere flore,

Inchyta Nestorei cedit tibi gratia mellis (m),

tum in Gellio & Apulejo: scitamenta mellita, pro or-
namentis oratoriis (n), tum in Cicerone & Plinio lecy-
thi, pro ornatu & copia dicendi (o), tum in Petronio.

Arbitro: melliti verborum globuli & dicta factaque, qua-
si papavere & sesamo sparsa (p), tum denique in Plauto:

In melle sunt linguae sitae vestrae atque orationes

Laetaque: corda felle sunt lata, atque acerbo aseto,

Linguis dicta dulcia datis (q),

Et apud eundem:

AG. Obsecro hercle, ut multa loquitur! MJ. nihil nisi
laterculos,

Sesamum papaveremque, triticum & frictus nuces (r),

Ibidem:

ut dulcis es! ut multa dicta dicis.

Claudat testimoniorum agmen Theocritus in Bucolicis,
Plutarcho referente:

γλυκὺ μέσα κατὰ σόματος χεῖς νέκταρε
in os prædulce Camena infudit neectar.

(a) Psalm. XIX. v. 11. Psalm. CXIX. v. 103. Judic.
XIV. v. 18. (b) Ad Brutum Orator c. 9. (*) IV c. 33. (c) Trist. V.
Eleg. 4. v. 29. (d) Arguta dictio p. 38. (e) Exercit. Rational.

Part.

Part. IV. p. 191. cfr. disp. Ups. habit. 1751. de Hyperbolica ratione dicendi. (f) Cic. Divinat. I.c.36. (g) Eral. Adagia p. 445. (h) Cic. clar. Orat.c.15. (i) I. epist. 19. v. 44. (k) Epist. 14. (l) Ep. 15. (m) V. 62. (n) Noct. Attic. XVIII. c. 8. Apulejus Metamorph. X. p. 245. (o) Cic. Attic. I. ep. 14. Plin. I. cap 2. cfr. Buchn. & Cellar. in Not. ad hunc locum. (p) P. 3 (q) Irucul. I. 2. v. 76. (r) Pænul. I. 2. v. 112. (s) Rud. II. v. 34.

§. V.

Ad *svaviloquentiam* & *duleedinem orationis*, quam Tullius tantopere commendat (a), enodatius explicandam, siquidem in utraque lingua, Græca ac Romana, larga suppeditat vocabulorum messis, instituto alienum fore non crediderim nonnulla, eaque usitatissima, in medium producere. Sunt vero Græca μειλίχιος, μειλίχος, μειλινὸς, blandus, melleus a verbo μειλίσσω dulcedinem melleam indo. Sic μειλίγλωσσος, μειλίθρες, μειλιόγος, μειλίθογγος, μειλίγηρος, μειλιχρός a μέλι mel. Sic ἡδυμελής, ἡδύγλωσσος, ἡδύφωνος, ἡδυεπής, ἡδυλόγος ab ἡδύς dulcis. Sic γλυκυμειλίχος, γλυκύφωνος, γλυκυγῆς a γλυκὺς svavis. Sic λιγύφθογγος, λιγύφωνος a λιγὺς canorus. Sic ἔνλαλος & ἔνσομος facundus, ἔνροος bene fluens. Latine vero succurrunt dulcifluus, dulciloquus, dulcioreloquus Nestor (b), svaviloqvus, svaviloquens, svavildicus, melleus, mellitus, mellifluus, mellifluens Nestor (c). Nec reticebo, quod metaphorica illa locutione maximopere delectentur Scriptores; in Cicerone exstat: *flumen ingenii* (d), *aureum orationis flumen* (e), *flumen verborum* (f); habetur ibi: *expedita & profluens celeritas* (g), *profluentia loquendi* (h), *fluit in dicendo Orator* (i), *sine ulla salebris, quasi sedatus annis, fluit oratio* (k); leguntur in Horatio: *fluentia verba, item fluenſ Poëta* (l), quemadmodum *torrentis dicendi copia, sermo promitus & Isæo torrentior in Juvenali* (m). Nec hinc ablu-

ablidit illud Svecanum : en flytande tunga , en flytande
penna , neque illud Gallorum : il a un grand flus de bouche .

(a) II. Orat. c. 40. Clar. Orat. c. 15. (b) Gell. Noct.
Attic. XIX. c. 7. (c) Auson. Ep. 16. v. 14. (d) Orat. pro Mar-
cello c. 2. (e) Acad. Quæst. II. c. 38. (f) II. Orat. c. 45. Ora-
tor c. 16. (g) Clar. Orat. c. 61. (h) Partit. orat. c. 23. (i)
Orator c. 6. (k) I. Satyr. 4. (l) Juvenal. Satyr. 10. Item
Satyr. 3. cfr. Vossium de Rhetorices Natura p. 1.

§. VI.

At objecerit quispiam nos nimium, in palestra Elo-
quentiæ, tribuisse Nestori, quippe quod ipse Homerus,
qui in rebus istis antiquissimis eruendis lumen ac facem
utique præfert, nec reticeat vim atque virtutem dicendi
plane admirandam, cum in Menelao, Agamemnonis fra-
tre & Spartæ Rege, tum maxime in Ulyssse, Ithacæ Rege:
ergo erit uterque de principatu cum Nestore, jure suo,
concertaturus. Est in promptu, quod respondeamus.
Nempe laudem breviloquentiæ & acute dictorum sibi vin-
dicat Menelaus; sic fulminibus verborum, impetu ac ve-
hementia sermonis, sine pari, excelluisse concedimus U-
lyssem, ita tamen, ut nihil obstat videatur, quo minus, in
dulcedine & svavitate, fandi magister habeatur Nestor,
dignus idcirco, cui hæc soli palma deseratur. Audiamus,
tanquam idoneum testem, Homerum (a). Etenim scribit:

Μενέλαος ἐπιτροχόδην αγόρευε,

Παῦσε μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ & πελύρθος. i. e.

Menelaus succinete concionabatur

Pauca quidem, sed valde argute; quoniam non multiloquus.
In Ulysse vero commendat

ἐπεικείαν τομόται χειμερίησον,
verba imbribus nivalibus similia hybernis.

Adjungimus Ciceronem: Lacedæmonium oratorem, us-
que ad hoc tempus, audivi fuisse neminem. Menelaum

"ipsum & dulcem illum quidem tradit Homerus, sed pau-
"ca dicentem: brevitas autem laus est interdum in ali-
"qua parte dicendi, in universa Eloquentia laudem non
"habet (b). Sic ab eodem Tullio Ulysses inter *sapien-*
tes, heroicis temporibus, habetur, cui vim in dicendo
adsignat maximam, at Nestori fuitatem (c). Fusius
überiusque hanc eandem rem persequitur Quintilianus:
"Homerus brevem quidem cum animi jucunditate &
"propriam (id enim est non errare verbis) & carentem
"supervacuis Eloquentiam Menelao dedit, & Nestori
"dulciorem melle sermonem: sed summam aggressus, ut
"in Ulyssse, facundiam, magnitudinem illi junxit: cui ora-
"tionem nivibus hybernis, copia verborum atque impetu,
"parem tribuit (d). Alibi dicit Ulysses Eloquentiae pro-
"cellam effundere (e). Est hoc idem, quod Auctor ad
Pisonem antea citatum refert:

Nam tu sive libet pariter cum grandine nimbos,
Densaque vibrata jaculari fulmina lingua:
Seu juvat astridas in nodum cogere voces
Et dare subtili vivacia verba catena,
Vim Laertiadæ, brevitatem vincis Atride &c.

Sic Ausonius:

qui lingua potens
Minorem Atridam præterit
Orando pauca & musica,
Qui grandines Ulixæ &c. (f)

Unde Hippias, apud Platonem, ait Homerum πεποι-
κέναις ἀριστον μὲν ἄνδρας Ἀχιλλέα, τῶν εἰς Τρόιαν
ἀφικημένων, σοφώτατον δὲ Νέσορα, πολυτροπώτατον δὲ
Ὀδυσσεα. Neque aliter Francius: Nestorem cum Ulys-
"se in divino opere introducit Homerus, quorum alteri
"vim in dicendo, alteri fuitatem & dulcedinem ad-
singit: sciebat nihil in bello audaciam fortitudinemque
"præsta-

"præstare, nisi consilio atque Eloquentia gubernantur (g).

(a) *Iliad.* γ. vers. 213. & seqv. (b) *Clar. Orator.* c. 13. (c) *Clar. Orator.* c. 10. Item *Tuscul. Quæst.* V c 3. (d) *Instit.orator.* XII.c.10. (e) XI.c.3. (f) *Epist.* 16. (g) *Orat.* I. p. 8. cfr. *Lucian. Timon.* T. I. p. 149. edit. Græv.

§. VIII.

Sic, quoad per ingenii fortunarumque conditionem licuit, vidimus Nestorem, eumque ex umbraculis in lucem medianaque aciem produximus, tanquam in sapientia, prudentissimis consiliis & svada melliflua, facile sui temporis, principem, & ita quidem prælustrem immortalitatique commendatum, ut *Nestorea Eloquentia* ac *Nestorea senecta* nihil sit magis usu receptum, nihil quod crebrioribus ad intuendum imitandumque sermonibus usurpari svererit. Suberat ergo caufsa, cur Antiphon, cognomine *Nestor* insigniretur, vel, uti verba in Philostrato (a) leguntur: πιθανώτατος γενόμενος, καὶ προσηγόρευτος Νέσωρ, ἐπὶ τῷ περὶ πάντος ἀντὶ εἰπών πεῖσαι, νηπενθεῖς αὐροάσσεις ἐπίγγειλει. i. e. sumمام vim persuadendi adsecutus & Nestor cognominatus, quia quamcunque rem, de qua diceret, persuaderet, auscultationes luctui mendentes pollicitus.

(a) *Vit. Sophistar.* I. c. 15. cfr. *Cresoll. Theatr. Rhei-*
tor. p. 45. 67. 261.

TANTUM.

Pereximio

Domino AUCTORI,

Populari & Amico suo singulari.

Siccine, dum celebras heic Nestoris ora diserti,
Testis erit genii pagina docta Tui?
Quis dubitet? scriptis documenta tot abdita Grajis
Complecti scripto est res operosa brevi,
Gratulor hinc merito Tibi pignora prima laborum,
Omina sic lauri quæ venientis habent.
Prospera Nestoreos cedant Tibi fata per annos,
Qualia sunt votis non aliena meis.

OLAUS WONG.

Eidem.

Summo in pretio studium Eloquentia ubi-
que fuisse habitum, ob permagnam, quam
secum fert, utilitatem, inficias iturum
existimaverim omnino neminem. Probat vel
hoc ipsum elegantissima Tua Dissertatio, dum
mellifluam Nestoris facundiam digne percele-
brat. Quotquot itaque heic sumus Tui amici,
debitis plausibus Te prosequamur, necesse est.
Gratulor igitur felicissimas cum ingenii do-
tes, tum in literis præcipue, quæ ad huma-
nitatem faciunt, progressiones plane insignes.
Contingant Tibi aliquando, qua voveo, labo-
rum præmia, indefesso virtutis doctrinæque stu-
dio cumulatissime responsura.

ISACUS PALMÆRUS.